

---

végtelen rózsza

SZEMLÉR FERENC

INVOKÁCIÓ

Köszöntelek,
remek
Olvasó, hogyha merszed
van olvasni ma verset,
amelyben néha meg nem értett
gondolatok, tág léptű képek,
fura szavak
zsibonganak,
de Te bátran
törsz előre ott, hol zavarában
más el is botolna tán...

Ezért köszöntelek vidám
rikkantással, s kérlek, ne hagyj
cserben, hogyha poéták segítőtje vagy!

SZOBORKERT

Ábrázolatok a fű közt... A bő
esőktől hosszan lengedező üde
gyepen. Ábrázolatok fából és
kőből és csillogó fémből, edzett
acélból... Tölgyek előtt, a karcsú
növésű magas fák tövében, lombok
árnyéksipkéiben... Emberkéz
faragta képmások — hőkentés
céljából tán. Megbámulás
okából. Valamely új imádat
tárgyaiként... Szögletesen
a gömolyú felhők alatt.
Mereven a suhanó szárnyú

madarak röpte közelében.
 Nem-természetként kiszámított
 szabályossággal a szabálytalan
 természet izgató keretében.
 Mozdulatlanul a konok
 növekedés és szaporodás
 mozgásában...Ábrázolatok
 márványból, gránitból, cédrusból
 üde füvek közt,
 növekvő törzsek tövében.

IGENEVEK

lenni	járni
enni	fűlni
menni	érni
tenni	sütni
vetni	mérni
vétni	ütni
lepni	szidni
lépni	szedni
nyúlni	szűrni
nyelni	szórni
hullni	hinni
kelni	vinni
nyírni	állni
nyerni	élni
írni	futni
túrni	dobni
tárni	kapni
térni	kopni
válni	hányni
vélni	hűlni
merni	hálni
marni	halni
verni	enni
varrni	menni
várni	tenni
ülni	lenni

RÉZBÖRŰEK

*„... a szokásról és történetéről olyan keveset tudunk, hogy
 ennél többre nem tehetünk kísérletet”*

J. G. FRAZER: AZ ARANYÁG, XXVIII/2

Összegyűlnek olykor magányos
 ünnepeikre. Sem a város,
 sem az erdő és sem a táj
 nem tud róla. Még az se fáj,
 ha haragudnék érte, ki
 értelmét meg sem értheti,
 mert ők sem értik már. Talán csak
 elhalt ösztönök mélyi láng csap
 elfojthatatlan nagyra növe

ilyenkor a híg levegőbe,
mint valami sziszegő szellem
erejük s akaratuk ellen,
de hajtja őket, mint a hordák
vén pásztor a rideg csordát. —
Tolongva, szorulva, szorongva
gondolnak a gomolygó gondra,
emlékeznek öreg öröme,
hulló könnyre, széthullott könyvre —
rég eltemetett praktikák
kábitó útvesztőin át,
hogy megtegyék, amit esetleg
másnap tagad, ki botlott-csetlett
tegnap a révület riadt
ünnepi mámora miatt,
néha a meg sem ivott bortól.
De azért összegyűlnek olykor
megülni vagy feledni így
nem létező ünnepeik.

CHAGALL

Körülöttem egykori álmok
töredékei szállnak
a semmi
szárnyán. És nem hagynak pihenni,
vagy feledni az ódon
félelmeket valami módon,
s azt sem, ami kedves
örömmel velük együtt repdes...
Minden feltámad bennem: a voltat
idéző régi holtak;
a tépett
szélű családi képek;
haragban avagy lázban
akit dicsértem és gyaláztam;
akit a lelkem
mélyéből gyűleltem vagy öleltem...
Most mind-mind csak itt
zsivajog. S emlékezni kényszerít.

HAJNAL

Köszöntelek,	Csupa vakon
szép végtelen	zajgó zene
napom, mai!	a messzeség.
Előntenek	Fulladozom.
a türelem	Menekszem-e,
hullámai.	ki tudja még?
Fuldoklom is	A félelem
torló habok	hullámai
sói között.	előntenek.
Körül hamis	Napom, mai,
fokok homok-	önkéntelen
szeme zörög.	köszöntelek!

UTÓLAG

„Viszonylag.”

SZILÁGYI DOMOKOS

Vissza-visszaemlékezem futólag
mindarra, ami megtörtént velem
— de csak futólag... S így utólag
jövök rá, hogy ez volt a történelem.
Egy-egy reggeli fölkelés,
harmat és ragyogó nap.
Egy-egy fegyveres fölkelés
és néhány forradalmi hónap.
Iszonyú esték, félelem,
nyomasztó, elriasztó álmok.
Percenként fogyó életem,
másodpercenként növekvő halálom.
Baráti embertömegek,
közönyös kedvű jóbarátok.
Felhő a kedves tavi táj felett.
Ének, zaj, himnusz, átok.
Szerelem, félszeg mosolyok,
izzadság sima bőrön.
Lelket megmerevítő sokk.
Vér láthatatlan törőn.
Mindez velem esett meg annyi éven át,
s nem éreztem se rossznak és se jónak.
Hallgattam hangját, sóhaját
az állandónak és az elfolyónak.
Mondom: mindez így történt meg velem,
s csak most veszem észre utólag,
hogy ez volt a történelem —
utólag és futólag.

KÜLDÖTTSEG

Éjjelente megjönnek ők,
a voltak, a nem létezők —
Sok kecses árnyék, szende rém
szívélyesen guggol körém.

Ha örvendezve int jelük,
jelenti, hogy menjek velük
oda, honnét rég elveszett
küldöttségük most érkezett.

Lépjek az ellen-térbe át,
ott vár a negatív világ
békéje!... Ajkukon a csend
ajkamról várja az igent.

Indulnék is már, mint akit
új honba csalfa hír vakít.
S már vágyom vissza, mint ki volt
hazájából kivándorolt.

A VÁLASZ

Most jön az este szemmel láthatóan
a dombok élén. Ki a völgyben ül,
szorulni érzi torkát. Egyedül
marad tehát a mintegy elhalóban

sustorgó fák tövén. Nedves szagokkal
terhes füvek közt. Varjúkárogás
visszhangjaiban. Félelmes varázs
fényét tükröző csillagkép alatt. Bal

jósjelnek látszó holdvilág kelése
előtt. Segélyt hívna. De senkitől
nem nyer. Ha torkán váratlan kitör
a hívó szó, rá nem felel az ég se,

a föld se, saját lelke se, talán az
egész idegen világ se, ahol
csak a növekvő némaság ha szól
rettent szavára. S ennyi csak a válasz.

VÉGTELEN RÓZSA

Széttárja szirmait
a végtelen fekete rózsza
öttől hatig
hó mosta harmatosra

illó illata szűrt szaga
a szálló levegőbe rezdül
maga
szívünk mélyéig hatol tövisestül

öröm ámulat félelem
ül hideg levelén
selyem
borzongásába burkolózom én